

Sevgiye Dair Ve Şubat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Şubat 2021

Düşlerimi bir kalkan gibi kullanıyorum ve yere düşürmeden her birinin irili ufaklı tıktırıyorum yastığın içine.

İçimde debelenen biri ya da birileri var hala ve kimlik değiştiren sessizliği özlüyorum ve kuş bakışı tavaf ediyorum içimdeki ekseni.

Renk körü bir saat gibiyim ve karanlığın rengini ayırt edemiyorum beyazlıktan sonra da naylon düşleri salıyorum boşluğa.

Seriyorum yüreğimi mevsimin ayaklarına ve kış kış diyorum, kış güneşine.

Ufkun bitiminde bir kuş görüyorum kanatları olmayan.

Düşler örüyorum saçıma konan kelebekleri de ayrı ayrı iliştiriyorum her birine ve kollarımı kocaman açıyorum bir yandan da su döküyorum giden Ocak'ın ardından ki Ocak da pek bir şaşkın ne de olsa üç beş gün göstermişken kış, yüzünü şimdi kısacık boyuyla cüce cüssesiyle içime sokuyorum adeta Şubat'ı.

En sevdiğim aylardan biri hele ki annemin de Şubat'ta doğmasından mı nedir bilmem daha bir kanım ısınıyor bu kısacık aya.

Artık yıllardan topladığım o ekstrem yirmi dokuzuncu günü Şubat'ın elbet geçen senede kalan artık yıl ve atıl sözcükleri de kaydattığım bir kazan adeta.

Sözcük ambarında ise aç bir tavuk gibiyim ve her kuluçkaya yattığım şiiiri özenle yayıyorum masaya bir örtü titizliği ile kırlangıç seslerini de masa süsü gibi bir motif niyetine seriyorum.

Bir imgenin nazarında büyümeyi erteleyen bir çocuk gibi en çok da iç sesimi meşgule verdiğim ömrün son sapağında geçiş izni verdiğim bir içimlik günün bir içimlik satırlarına seriyorum ömrü.

Buzlukta unutulmuş yemek gibi ya da bozulmuş süt ile mayalanmış bitimsiz acılar gibi asla açılmıyordum kış güneşine nispet yapan içimdeki devasa buz dağları gibi hala açığa vuramadığım hala tamamen açılmıyordum.

Sözcük ırkının da bir namusu var elbet ve edebi bir de ederi.

Tutumsuz yaşadığım yıllarda tutturduğum şarkılar gibi tükenmişliğin verdiği hicap ile karesini aldığım içimdeki yüzölçümü ve kökünü aldığım bitimsiz çiçek sepetim belki de sadece kendime ısmarladığım bir çiçek gibi bir şarkı gibi binlerce kez dinlesem de doyamadığım.

Doğunluk ise farklı anlamlara tekabül ederken ve ısrarla aç kaldığım uzun yıllar geçmek bilmeyen uzun yaz günleri ve içimdeki açlığı bir şekilde dindirebildiğim ve mideme verdiğim emirlerle dikkatimi zihnime verdiğim.

Bir çöküş ise.

Ya da zincirleme bir kaza...

Molekül zincirinde yangına verdiğim alt belleğim ve ilk kurtardığım illa ki mutlu yıllarımla bitimsiz hayallerim iken.

Üst bilinç ise pek bir meşakkatli ve üstünü örttüğüm geçmişin en azından rüyalarımı delip geçerken ve kalem de sayfaya ok gibi saplanırken bu sefer tahliye ettiğim iç sesim ve dökülen sözcüklerle pişirdiğim kurabiyeler ve asla altını yakmadığım bir yemek gibi ki tek kaşık bile tadına bakmazken.

Adını bilmediğim insanlar ve de.

İngeleri çarçur etmeden içimdeki nizamı yitirmemek adına kendimce bulduğum bir çözüme odaklandığım elbet şiarım sadece günü öldürmek ki koca ömrü bilfiil gasp ettikten sonra günü öldürsem ne olacak günü kurtarsam neyi karşılık olarak sunacak bana cihan?

Belki de kendimi sorumlu tuttuğum ve sorunlu addedilen fıtratımla kimi insanın çabucak benden uzaklaştığı ve bir ömür belleğime kayıt etmekten kaçındığım ama artık kabullendiğim...

Sevginin marazi bir duygu olduğuna inananlar ve her nasılsa severek bir yerlere varamadığım bu yüzden kendime olan tutsaklığımı sonlandıramadığım hele ki kendimi sevmek adına sayısız sebep varken sudan sebeplerle insanların beni ya geçiştirdiği ya da haz etmediği duygusuna vakıf olmanın ertesinde kendimle olan uzlaşımında bir arpa boyu yol gidemezken ki...

Fersah fersah gezindiğim iç dünyam yetmezmiş gibi iç dünyasını içselleştirdiğim nice insan bu yüzden içimle dışımın bir olması dışında bir suç da arz etmediğime inanmışken şimdilerde artık biliyorum ki; insanların sevilmek gibi bir talebi kalmamış hatta sevmek için de güç harcamadıklarına vakıf olduğumdan beri daha da uzaklaştım hayattan ama yine de içimdeki o rüzgâr bir türlü dinmek bilmiyor.

Bağdaş kurduğum bir gök kubbe ve bu duygu o kadar net ve belirgin ki yaşadığıma ve özgür olduğuma

daha bir kani olsam da bir türlü aşamıyorum bazı yasakları ve engelleri.

Koruyucu bir savunma mekanizması ve psikolojinin ana temalarından biri iken gelişen sayısız alt kümesi bu savunma mekanizmalarının ve artık kimin yalan kimin doğru söylediğine bir şekilde vakıf olabilmekteyim. İçimdeki radara takılan eşkâller ve emsalsiz yan çizen tutumları.

Sevilmek gibi bir kaygı asla gütmemediğimi söyleyemem elbette ve artık şunu biliyorum ki; sevilmek çoğu insan için önem arz etmiyor ya da belli insanlar belli insanları severken ve belli insanlar tarafından sevilme arz ederken asla bir çıkış noktası bulamamaktan da şikâyetçi iken bir ömür.

Yaratandan dolayı yaratılanı sevmekse hep en kolayı gelmiştir bana ve ilk sırada kendimi sevmem gerekirken ve bunu bir şekilde dünde başarmış olsam da insanlardan bana yansıyan o olumsuz esinti ve bakış açısı:

Ya sessizliğe sığınanlar.

Ya da tazı gibi koşup kaçanlar görüş alanımdan çıkarlar.

Öylesine bir durum zuhur ediyor ki durduk yere ve insan kendini gerçekten sıra dışı hatta doğaya aykırı olarak görebiliyor ki...

Bir şekilde uzağı güvenli bir alan olarak görenler ya da tepkisizlikle cezalandırıldığım ve işte hipotezim bir kere daha doğrulanıyor.

Kaçamak bakışlar.

Kaçamak sözcükler.

Her halükarda içime yerleştirdiğim tüm sevdiklerim ve günbegün yiten birileri tıpkı yitip giden ömrün de yasını tutmama vesile ve her nasılsa sevme güdüsünün saplantılı bir duygu olarak addedilmesi.

Kimse artık dilinden sevgiyi düşünmeyen...

Hangi dostumsa bir ömür beni terk etmeyeceğini ve sonsuza kadar elimi tutacağını söyleyen üstelik gözümün içine baka baka ve her nasılsa zaman aşımına uğrayan dostane ilişkiler.

En çok da şu son birkaç yıl yaşadığım yıkımlar.

Hastalıkla sınıranırken insan ya da sıkıntılarla boğuşurken telefonun öbür ucunda kulağınıza gelen meşgul

sesi elbet müşküle düşüp de bir dosta sarılmaktan başka da bir şey istemediğiniz ya da sizi görmezden gelen kim varsa gün içinde karşılaştığınız belki de acınızla hüznünüzle mutlu olmayı becerenler.

Ve ben tüm suçu üstüme alıyorum karşılaştığım tüm olumsuzluklardan da bir ders çıkararak üstelik sevebildiğim ya da sevebileceğim insan sayısı dün de kalanlarla sınırlı değilken...

İlk başta yazma eylemine girdiğim ilk günden beri devasa bir gonca gibi açılan kalp gözüm ve gerçek manada Allah rızası için yaşamamın ne anlama geldiğine vakıf olduğum ve...

Allah dostu denen mefhumun da net açılımına şahit olmuşken.

Yazdığım kadar yaşadığım.

Yaşadığım kadar yazdığım.

Nihayetinde kendimle uzlaşmanın bir çıkarım olduğunu da görebildiğim ki dünyanın en huysuz ve mızımız insanı olsam da bu saçma yanlarım bile kendimi sevmek adına kabul görebildiğim de.

Bazen sönen neşem ama her halükarda içimde saklı o bitimsiz coşku ve sevebilme yetim.

Altan alsam da kızgın ve öfkeli olduğumda taş üstünde taş bırakmazken kendime yönelttiğim tüm taşlarla başımı yarıp yeniden kaldığım yerden devam edebildiğim...

Her yeni günde ve her insanda yeni bir açılıma vakıf iken her acıdan ders çıkarıp en çok da iyi bir insan olmak adına bir ömür verdiğim mücadelenin de karşılıksız kalmadığını görmek belki de coşkuma ivme kazandıran.

Hüzün bulutlarında s/alındığım da devasa bir gerçek iken basit bir detayda bile mutlu olmayı başarmak ve resmin genelini görürken ufacık bir fırça izinde kendimi de kabullenmek adına ve kâinatın en büyük ressamı ve bestekârı iken yüce Mevla'm ve bilsem de bir tek su damlasına denk düştüğümü, sonsuzluğu müjdeleyen inancım ve bitimsiz sevgim ve umudumla başarabildiğim kadar sevmeye ve yolumdan geri dönmemeye kararlıyım hele ki bunca geç kalmışlığımla kendimi kucaklamak ayrı bir coşku ve huzur verirken bana...

Üstelik yazılmayı bekleyen o kadar çok hikâye ve şiir var ki ve ben aslında sadece sevgiyi yazar ve yaşatırken...